

Rose

Don't tell me how to play
ວຸ່ນຮັກນັກເກມເມອຣ໌

ໝູ່ແດງຕົວນ້ອຍ ເຈ້ຍນ

ກ າ ຣ ອ ້ າ ນ ຕ ື ອ ຮ າ ກ ສ ຸ າ ນ ທ ື ສ ້ າ ຕ ື ບ

คำนำสำนักพิมพ์

ในยุคสมัยที่เกมออนไลน์เป็นที่นิยมมากขึ้น ผู้คนเปิดกว้างกับการเล่นเกม ทำให้มีคนที่ยึดอาชีพเกมเมอร์เป็นอาชีพหลักในการหารายได้มากขึ้น ยิ่งในยุคที่อินเทอร์เน็ตเข้าถึงง่ายขนาดนี้ ก็ยิ่งทำให้คนมองเห็นช่องทางในการหารายได้ได้ง่ายกว่าเดิม

“เจ้าแคว้น” เองก็เป็นหนึ่งในคนที่ทำอาชีพเกมเมอร์เป็นหลัก และเพราะความเป็นคนหัวร้อน ชี้หูตึงใจ จึงผลอไปสร้างเรื่องเอาไว้กับเกมเมอร์คนอื่นมากมายจนเป็นที่เลื่องลือในชื่อเสียง เอ๊ย ชื่อเสียงของเจ้าตัวไม่น้อย แต่คู่กรณีคนล่าสุด หรือ “ตาโอ” ดันเป็นคนที่มีแฟนคลับเยอะ จึงโดนรุมถล่มจนสปอนเซอร์ถอนตัวออกไปหลายเจ้า ตอนนั้นเลยต้องพยายามตะเกียกตะกายหารายได้มาจุนเจือตัวเองสุดชีวิต ดังนั้นตอนที่บริษัทเกมติดต่อมาให้ทดลองเล่นเกมสโตร์ไทยเกมหนึ่งจึงตกปากรับคำไปแบบไม่สนใจจะอ่านสัญญาเลยสักนิด และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นของ *Don't tell me how to play วุ่นรักนักเกมเมอร์* ผลงานเรื่องล่าสุดของหนูแดงตัวน้อย หากอยากรู้แล้วว่าเกมจะสนุกขนาดไหน เปิดหน้าถัดไปพบกับพวกเขากันเลยดีกว่า

Rose

บทนำ

ความขลุ่ย วนวายตรงหน้ามันอะไรกัน

ผมได้แต่มองผู้ชายสามคนกำลังถืออาวุธในมือตัวเองต่อสู้กับมอนสเตอร์¹ อย่างดูเดือดด้วยความงุนงง

ใช่ กำลังงุนงงอยู่ ไม่ใช่งุนงงว่าทำไมตัวเองถึงมายืนอยู่ในดงต่อสู้แบบนี้หรอกนะ แต่กำลังงุนงงเพราะไม่เข้าใจว่าทำไมระบบเกมที่ผมเข้าร่วมอยู่นี้ถึงได้เกิดบัค² ขึ้นมา

ระบบเกมเหรอ ออ...ผมจะเล่ายังไงดีว่าเรื่องบ้า ๆ ทั้งหมดนี้มันเกิดขึ้นได้ยังไง เอาคร่าว ๆ เลยนะ เมื่ออาทิตย์ก่อน ผมได้รับการเชิญชวนจากพนักงานของบริษัทเกมยักษ์ใหญ่แห่งหนึ่งให้เข้าร่วมการทดลองเล่นเกมตัวใหม่ของบริษัทที่เพิ่งผลิตออกมา มันเป็นอะไรที่ชวนให้ว้าวมากเลยละ เพราะเกมตัวนี้นอกจากจะมาจากบริษัทใหญ่แล้ว ยังเป็นเกมสโตร์ไทยที่หยิบเอาตำนานพื้นบ้านต่าง ๆ มาเป็นพื้นหลังของภารกิจที่ผู้เล่นต้องทำในเกมด้วย

งงใช่ไหมล่ะว่าผมกำลังพูดถึงอะไร สำหรับคนที่เล่นเกมอาจจะเข้าใจ

---

¹ มอนสเตอร์ ในที่นี้คือสัตว์หรือสัตว์ประหลาดในเกมที่ให้ผู้เล่นได้ปราบหรือสังหาร

² บัค (Bug) หมายความว่าแมลง ในภาษาคอมพิวเตอร์หมายถึง ปัญหาที่เกิดขึ้นกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์อันเนื่องมาจากคำสั่งในโปรแกรมแปรปรวน ซึ่งทำให้การทำงานของโปรแกรมไม่ถูกต้อง มีข้อผิดพลาด หรือไม่ราบรื่น

ว่าเกมแนว RPG³ มันเป็นอย่างไง แต่ถ้าใครที่ไม่เข้าใจ ผมจะขออธิบายว่า เกมแนวนี้มันเป็นเกมที่ให้เราสวมบทบาทเป็นตัวละครในเกม แล้วก็ทำภารกิจต่างๆที่ NPC⁴ หรือแปลง่ายๆว่าเป็นตัวละครในเกมที่ระบบคอมพิวเตอร์เป็นผู้ควบคุมแจกภารกิจให้ ซึ่งสิ่งนี้จะถูกเรียกว่าเควสต์⁵ เพื่อที่จะอัปเกรดเลเวล⁶ และอาวุธต่างๆที่ตัวละครซึ่งเราสวมบทบาทอยู่ให้ แข็งแกร่งขึ้น

สำหรับเกมนี้ มีชื่อแบบง่าย ๆ ง่ายๆว่า บ้านออนไลน์ ส่วนเหตุผลที่ผมรับคำเชิญมาร่วมทดลองเล่นเกมนี้แหละ แน่แน่นอนว่าต้องเป็นเรื่องเงินอยู่แล้ว ถ้าไม่มีเงินจ้าง เกมเมอร์⁷ ชื่อดังอย่างผมจะตอบรับคำเชิญนี้แหละ ถึงแม้ว่าผมจะตั้งในทางที่ไม่ดีสักเท่าไรนัก ด้วยเป็นคนขี้ไวยวาย หัวร่อนง่าย และมีเรื่องกับเกมเมอร์ด้วยกันบ่อยครั้ง แต่ผู้ติดตามที่เข้ามาชมผมเวลาสตรีมมิ่ง⁸ เกมก็มีมากเหลือล้นชนิดที่สปอนเซอร์เข้าไม่หยุดเลยละ

แต่เรื่องนั้นเอาไว้ก่อน ผมจะเล่าให้ฟังอีกครั้งทีหลัง ตอนนี้นำพูดถึงไอ้เกมบ้านออนไลน์ก่อน นอกจากเรื่องเงินแล้ว เหตุผลที่ผมตอบรับมาร่วมทดลองเล่นเกมนี้เพราะเห็นว่าเป็นเกมแนว RPG ที่ผสมผสาน

---

³ RPG (Role Playing Game) เป็นแนวเกมที่ทำให้ผู้เล่นสวมบทบาทเป็นตัวละครตัวหนึ่ง เพื่อให้ได้ควบคุมการกระทำทุกอย่างของตัวละครและดำเนินเนื้อเรื่องต่างๆภายในเกม โดยผู้เล่นจะควบคุมตัวละครหลักหนึ่งตัว ขณะที่ตัวละครอื่นๆอาจจะสามารถควบคุมได้หรือไม่ก็ได้ ซึ่งจะขึ้นอยู่กับระบบภายในเกมที่ทางผู้พัฒนากำหนดไว้

⁴ NPC (Non-Playable Character) คือ ตัวละครที่ไม่ได้ถูกควบคุมโดยผู้เล่นเกม แต่เป็นตัวละครที่ทางระบบเกมควบคุมผ่านคอมพิวเตอร์

⁵ เควสต์ (Quest) คือ ภารกิจ ในเกมจะเป็นภารกิจที่ผู้เล่นต้องสวมบทบาทตัวละครไปทำให้สำเร็จ

⁶ เลเวล (Level) เป็นอันดับตัวละครในเกม เมื่อเลเวลเพิ่ม ความสามารถพิเศษต่างๆของตัวละครก็จะเพิ่มขึ้นด้วย

⁷ เกมเมอร์ (Gamer) คือ นักเล่นเกม

⁸ สตรีมมิ่ง (Streaming) คือ การรับส่งสัญญาณ ถ่ายทอดไฟล์มัลติมีเดียทั้งภาพและเสียงผ่านเครือข่ายบนระบบอินเทอร์เน็ตเพื่อให้รับชมวิดีโอได้ หรือที่เข้าใจกันโดยทั่วไปคือการ Live สดผ่านโซเชียลมีเดียต่างๆ เช่น Facebook หรือ YouTube นั่นเอง

แนว MOBA⁹ ซึ่งเป็นเกมที่ต้องเลือกฮีโร่หรือตัวละคร และเป็นเกมเชิงวางแผนการต่อสู้กัน ซึ่งตำแหน่งต่างๆ จะประกอบด้วย...

“เฮ้ย! มัวยืนช่ออะไรอยู่ รีบมาช่วยทีมสิวะ!”

อ่า...ยังไม่ทันจะได้อธิบาย เสียงนำราคาญาก็ดังมาซะแล้ว เอาเป็นว่าผมจะอธิบายเรื่องนี้ทีหลังแล้วกัน

“เวรเฮ้ย! แมงมีบัคได้ไงวะ ไหนบอกว่าระบบดีไง”

ใครบางคนแหกปากมาอีก เป็นพวกสมาชิกในที่มของผมนี่แหละ ก่อนจะหันไปคุยกับพวกมัน ผมอธิบายเรื่องบัคคร่าวๆ ก่อน บัคในเกมก็คือ Bug ที่แปลว่าแมลงนั่นแหละ แต่ในภาษาคอมพิวเตอร์มันหมายถึงจุดบกพร่องในโปรแกรมที่ทำให้การทำงานของโปรแกรมผิดพลาดไป ซึ่งในเกมนี้มีบัคมากมายทำให้เหล่ามอนสเตอร์ที่ไม่ควรจะตีแรงเกินเลเวลของมันทวีความรุนแรงอย่างไร้เหตุผล แล้วก็ยังมีเรื่อง...

“อ้อ! ยังยืนช่ออยู่อีก รีบมาสิวะ!”

ใครอีกคนร้องลั่นตามมา พร้อมกับเสียงดังโครมครามจากการกำจัดมอนสเตอร์เบื้องหน้า

คือ...ถ้าจะให้อธิบายระบบเกมพวกนี้ทั้งหมด ผมต้องใช้เวลามากสักหน่อย ซึ่งตอนนี้ผมไม่มีเวลา...

“มึงจะยืนหัวโด่อีกนานไหมวะ หลวงพี่! มาฮีล¹⁰ เร็วๆ!”

เอาล่ะ ผมคงต้องไปร่วมต่อสู้กับพวกนั้นก่อน ขึ้นยืนโง่อยู่อย่างนี้นอกจากจะโดนมอนสเตอร์ตีตายแล้ว คงจะโดนพวกสมาชิกในที่มรุมฆ่าอีกด้วย แต่ผมจะบอกอีกอย่างก็คือ...

“ทำไมก็ต้องมาติดอยู่ในเกมบ้าๆกับพวกกากๆแบบนี้ด้วยวะ!”

เออ มีคนตอบให้ละ ผมติดอยู่ในเกมทั้งตัวทั้งหัวใจอย่างที่พวกคุณเข้าใจนั่นแหละ

---

⁹ MOBA (Multiplayer online battle arena) หรือ ARTS (Action real-time strategy) เป็นหนึ่งในประเภทของเกมวางแผน ซึ่งผู้เล่นแต่ละคนจะควบคุมตัวละครเดียวในการเล่นกันเป็นที่มเพื่อเอาชนะฝ่ายตรงข้าม

¹⁰ ฮีล (Heal) เป็นสกิล (skills) คือ การรักษาตัวละครที่บาดเจ็บในเกม

“มึงว่าใครกากวะ!”

แล้วก็ดันมาติดอยู่กับพวกเกมเมอร์หัวร้อนที่ไม่รู้ว่าใครเป็นใครบ้างด้วย เพราะตอนที่เข้าทดลองเล่นเกมนี้ ทางบริษัทไม่ได้แจ้งว่าใครเข้าร่วมทดลองเล่นเกมบ้าง เพราะไม่อย่างนั้นผมอาจจะไม่รับก็ได้ถ้าหากว่ามีคนที่ไม่ถูกกันเข้ามาร่วมด้วย อย่างเช่น...

“หลวงพี่! มึงจะยืนหลบหลังอีกนานไหม ฮีลลิเวีย!”

“เออสิ! เลือดกูจะหมดหลอดอยู่แล้ว แแบกพวกมึงเนีย!”

โอเค เรื่องพวกนั้นเอาไว้ก่อน ผมขอแนะนำไอ้สองตัวนี้ เสียงแรกเป็นเสียงของตัวละครที่รับบทเป็นพรานป่า มีตำแหน่งเป็นแคร์รี่ ส่วนเสียงที่สองเป็นเสียงของอสุรกายอย่างยักษ์ มีตำแหน่งเป็นแทงค์ ส่วนอีกคนก็...

“จะไม่ไหวแล้ว ตามฆ่าไม่ไหวแล้ว เหม่ง! เร็วหน่อย!”

เป็นอาชีพนักดาบ มีตำแหน่งเป็นแอสซาซิน

และใช่ ผมอธิบายถึงตำแหน่งพวกนี้ยังไม่ได้ มีเวลาไม่มากนักได้แต่บอกว่าผมรับบทเป็น...

“ฮีลลิเวีย!”

สามเสียงร้องประสานกัน หันหน้ามาทางผมอย่างกินเลือดกินเนื้อ ผมที่ยืนมองอยู่นานได้แต่เลิกล้ม

ครับ...ผมรับบทเป็นพระ...ไม่สิ นักบวชมากกว่า ไม่ใช่พระที่ห่มจีวรนุ่งสบง อะไรนั่นหรือหนะ ออกแนวนักบวชจีนๆ ชุดและอุปกรณ์สีขาวยีนหนึ่ง ทว่ามันก็ดูก๊ากๆ กิ่งๆ...

เอาเป็นว่าไม่ใช่พระแบบพุทธในไทยที่เราเห็นๆ กันหรือหนะ เป็น...

“ถ้ามึงยังไม่ฮีล กูจะหันไปตีมึงแทน!”

ใครก็ไม่รู้ซุ่มมา ต้องเลิกเล่าจริงๆ แล้วละ

เอวอะ ฮีลก็ฮีล

แต่...วิธีฮีลทำยังไงวะ แมงไม่รู้เลย!

ได้แต่มองบาตรในมือแล้วก็ขมวดคิ้วมุ่น ขณะที่คนอื่นๆ ซึ่งหลุดเลือดและมานาซึ่งปรากฏอยู่บนแขนขาค่อยๆ ลดลงไปเรื่อยๆ

พรานมันโจมตีด้วยวิธีการยิงธนู

ยักษ์โจมตีด้วยวิธีการฟาดตะบอง

นักดาบโจมตีด้วยการสะบัดดาบสองมือเข้าไปใส่

แล้วนักบวชล่ะ...นักบวชฮิลยังงี้

ตลอดชีวิตการเป็นเกมเมอร์ ไม่เคยรับบทเป็นหน่วยสนับสนุนอย่างนี้เลย ได้แต่เป็นแท่งค์หรือแอสซาซิน สายบวทัวพ่อ พอมาเล่นตัวละครนี้ผมก็ไปไม่ถูก

“ฮิลได้แล้ว! ฮิล!”

“กูจะตายแล้ว ช่วยด้วย!”

พวกมันแหกปากร้องโหยหวนเป็นการใหญ่ ผมเริ่มเล็กลึกขึ้นมาแล้วเงอะงะๆ ไม่รู้จะทำยังไงดีกับบาตรที่อุ้มอยู่ กระทั่งพวกมันวิ่งเข้ามาหาผมพร้อมกับหลบหลัง ขณะที่มอนสเตอร์ซึ่งเป็นตัวอะไรก็ไม่รู้สักอย่างในป่าหิมพานต์วิ่งถลามาหาเรา ผมถึงถูกกระตุ้นขึ้นมา

“ฮิลเร็ว!”

เฮีย! ฮิลยังงี้ๆๆๆ

ทำอะไรไม่ถูก กูเปิดบาตรแม่งเลย และทันใดนั้นแสงสว่างวาบสีส้มทองก็ประกายขึ้นมา พร้อมกับจิวรที่ปลิวไสว และปากผมที่ขยับพุดออกไปเองราวกับถูกจ้ำปาก

“อาตมาขอบิณฑบาต”

หลังจากนั้นหลอดเลือดของสมาชิกทีมคนอื่นๆ ก็ขยับขึ้นโดยอัตโนมัติ โอ้ กูฮิลได้ด้วยการเปิดบาตรเหรอนี่!?

เป็นอย่างนั้นแหละ เพราะพอผมฮิลให้พวกมันเสร็จ พวกมันก็ว่าออกมาเสียงเขียวเป็นพัลวัน

“ฮิลสักที ให้รอตั้งนาน”

“อย่าเพิ่งไปตามมัน รีบจัดการมอนก่อน เยอะฉิบ เดี่ยวได้ตายทำจริงๆ หรือก”

เออๆ จัดการมอนสเตอร์ก่อน ส่วนเรื่องกุก่อยากันทีหลัง

เท่านั้นพวกคนอื่นๆ ก็ดาหน้าเข้าหามอนสเตอร์อีกครั้ง ขณะที่ผมอยู่ทางด้านหลังและเปิดๆปิดๆ ฝ่าบาตร จิวจิวร สบงสไปปลิวเป็นพัลวัน

“อาตมาขอบิณฑบาต”

“อาตมาขอบิณฑบาต”

“อาตมาขอบิณฑบาต”

แสงสีส้มทองสว่างวูบวาบไม่หยุดจากการฮีสของผม ขณะที่มอน-สเตอร์ถูกกำจัดลงไปทีละตัวอย่างง่ายดายด้วยฝีมือของไอ้พวกนั้น ส่วนผมก็ได้แต่ชมवादคุ้มมุ่นแล้วครุ่นคิดอย่างอดไม่ได้เมื่อสถานการณ์เริ่มดีขึ้นแล้ว

เกมเซี่ยอะไรเนี่ย

ไม่ถูก! ไอ้คนสร้างเกมนี้แหละที่จะตกนรก!

ตอนที่ 1

เกมเมอร์หัวร้อน

ย้อนไปเมื่อก่อนสักพักก่อน

ผมชื่อ 'เจ้าแคว้น' ครับ อายุอานามก็ปาเข้าไปยี่สิบสองปีแล้ว เรียนจบมหาวิทยาลัยมาก็ไม่ได้ทำงานทำการอะไรเป็นชิ้นเป็นอันนอกจากเล่นเกมไปวัน ๆ

ใช่ครับ ผมชอบเล่นเกม ชอบมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วด้วย ไม่ว่าจะเกมอะไรผมก็เล่นมาหมดแล้ว โดยเฉพาะพวกเกมที่ดัง ๆ บางเกมนี้ผมเล่นจนสามารถเรียกตัวเองว่าโปรเฟสชันนัลได้เลยละ และผมก็เอาความชอบของตัวเองนี้มาพัฒนาต่อยอดเป็นอาชีพ

ถูกต้อง ผมกำลังพูดถึงการเป็นเกมเมอร์

เกมเมอร์ก็คือคนที่เล่นเกมแล้วสตรีมมิ่ง (Streaming) หรือทำช่องตามยูทูปอะไรพวกนั้นเพื่อให้คนอื่นเข้ามาดูนั่นแหละ ผมเองก็ประสบความสำเร็จในการทำช่องเล่นเกมนี้มาก ๆ เลยทีเดียว เพราะมีคนติดตามผมไม่ต่ำกว่าหนึ่งแสนคน ถึงจะไม่ได้มียอดผู้ติดตามเยอะเท่ากับเกมเมอร์อันดับต้น ๆ ของเมืองไทย แต่ชื่อผมก็เป็นที่ถูกกล่าวขวัญถึงไม่น้อยอยู่เหมือนกัน

ส่วนเหตุผลนะเหรอ

ไม่ใช่เพราะเรื่องเล่นเกมเก่งหรืออะไรหรอก ใต้เรื่องเล่นเกมเก่งนะ เกมเมอร์ช่องอื่น ๆ ที่เล่นเก่ง ๆ ก็มี แต่ที่ผมดังขึ้นมาได้นอกเหนือจากการเล่นเกมก็คือ...ผมชอบมีเรื่องกับเกมเมอร์ช่องอื่น ๆ นะ

เกมบางเกมเป็นเกมออนไลน์ ซึ่งต้องเล่นร่วมกันกับผู้เล่นอื่น ๆ บางครั้งผมก็หัวร้อนใส่คนพวกนั้น ด่ากราดบ้าง ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้บ้าง ทำให้เกิดกระแสดราม่าไม่หยุดจากแฟนคลับของเกมเมอร์คนอื่น ๆ ที่มาโจมตีผม และแน่นอนว่าผมก็ด่ากราดกลับไปเช่นกัน ไอ้เรื่องไลฟ์สดหรือไม่ว่าก็อดคลิกตาตอกกลับคนติดตามของเกมเมอร์ที่ผมมีเรื่องด้วยนี่เป็นกิจวัตรที่ผมทำประจำรองจากการเล่นเกมเลยละ

ผมเป็นคนนิสัยไม่ดี ผมยอมรับ และก็โอ้ก็สูงเสียดฟ้าเสียด้วยใครมาว่าฝีมือการเล่นเกมนผมว่านูบ¹ หรือกาก² ผมมักจะเดือดดาลขึ้นมาทันที

ก็คำว่านูบหรือกากมันแปลว่ากระจอกยังงี้ละ

ผมไม่ใช่คนกระจอก ผมพิสูจน์ให้คนพวกนั้นดู ทั้งการเล่นเกมโชว์ ทั้งโชว์ฝีปากที่อุดมไปด้วยกองทัพพหุ และนั่นก็ทำให้ยอดสปอนเซอร์สนับสนุนช่องของผมลดน้อยถอยลงอย่างเห็นได้ชัด

พวกสปอนเซอร์เป็นเสมือนน้ำหล่อเลี้ยงให้ช่องเกมของผมดำเนินต่อไปได้ เพราะมันเป็นทั้งเรื่องของเงินและสิ่งของที่ผมจะได้รับเพิ่มเติม นอกจากการเป็นเกมเมอร์ยูทูปเบอร์ (YouTuber)³ แล้ว แต่ล่าสุดผมเพิ่งไปมีเรื่องกับเกมเมอร์ผู้ชายคนหนึ่งชื่อ ‘ตาโอ’ นั่นเลยทำให้ช่องของผมมีผู้ติดตามลดลงอย่างเห็นได้ชัด อะไรไม่ว่า สปอนเซอร์ไม่เข้าด้วย

ชื่อจริง ๆ มันชื่ออะไรก็ไม่รู้ละ แต่ใคร ๆ ก็เรียกมันว่าตาโอตามชื่อช่อง และผมก็ไม่สนใจด้วย สิ่งที่ผมสนใจคือเรื่องที่ผมกำลังจะอดตาย

ก็ไอ้คนที่ชื่อตาโออะไรนั่นนะ เป็นเกมเมอร์เบอร์หนึ่งของเมืองไทยเลย มีหน้าขำยังได้รับการชื่นชมว่าเป็นเกมเมอร์ที่พูดจาดี ไม่เคยมีคำหยาบหลุดออกมาจากปากกระหว่างเล่นเกม ทำให้เป็นตัวอย่างของช่องที่เยาวชนดูได้ ตรงข้ามกันกับผมที่หยาบคายทุกอย่าง เลยเกิดการเปรียบเทียบและ

---

¹ นูบ (noob) เป็นภาษาที่เข้าใจกันในหมู่นักเล่นเกม แปลว่า กระจอก

² กาก เป็นภาษาที่เข้าใจกันในหมู่นักเล่นเกม แปลว่า กระจอก

³ ยูทูปเบอร์ (YouTuber) คือ ผู้ที่สร้างรายได้จากการเป็น Content Creator ผ่านเว็บไซต์ YouTube

กระแสน้ำแรงล้นขึ้น ผมจึงตกที่นั่งลำบากอยู่อย่างนี้

ไอ้ตาโอนะ ไอ้ตาโอ ถ้าเจอหน้ามันเมื่อไร จะตะบันให้หน้าหงายเลย!

แต่คงเจอตัวมันยาก เพราะมันไม่เคยเปิดเผยหน้าตาของตัวเองเลย ทั้งๆที่เป็นคนดังแท้ๆไม่ว่าใครก็ไม่เคยเห็นหน้ามัน ไม่รู้ชื่อจริง แม้แต่เกมเมอร์ที่สนิทกันก็ตาม

ผมได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเมื่อถูกกระแสดอกกลับในทางลบหลังจากมีเรื่องกับมันจากการเล่นเกมทับไลน์กัน แล้วผมก็ไปไลฟ์สดลงบนเฟซบุ๊กแฟนเพจเพื่อต่ามัน เท่านั้นแหละ หายนะก็มาเยือน

ส่วนเรื่องเล่นเกมทับไลน์กันก็หมายถึงการเล่นเกมเดียวกัน โดยมีสถานการณ์เดียวกัน ซึ่งมันมักจะเล่นเกมทับไลน์ผมทุกครั้งหลังจากที่ผมปล่อยคลิปลงยูทูปราวกับว่ามันกำลังบอกผมเป็นนัยๆว่ามันเล่นดีกว่า

เอาเถอะ ช่างมัน เรื่องมันก็ผ่านมารวมเดือนแล้ว อย่าให้ผมพูดอีกเลยดีกว่า พอพูดถึงที่ไรหัวก็จะอุ่นๆ ขึ้นมาทุกที มาพูดถึงสถานการณ์ตอนนี้ที่ผมกำลังเผชิญก็แล้วกัน

ผมกำลังอยู่ที่หน้าบริษัทเกมชื่อดังแห่งหนึ่งของประเทศไทย และสิ่งที่ผมกำลังจะบอกต่อไปก็คือ ต่อให้ผมชอบกอดตราหมา ชอบมีเรื่องกับคนอื่นไปทั่ว ผมก็ยังได้รับการยอมรับว่าเป็นเกมเมอร์ชื่อดังอยู่ บริษัทเกมยักษ์ใหญ่แห่งนี้ถึงได้เชิญผมไปร่วมทดลองเล่นเกมที่พวกเขาพัฒนาขึ้นมา ซึ่งเกมนั้นก็คือเกมแนว RPG ผสม MOBA โดยมีชื่อเกมว่า **พื้นบ้านออนไลน์**

ในความเห็นผมนะ ผมว่าเกมนี้มันไม่น่าสนใจเลยแม้แต่น้อย ตั้งแต่ชื่อยันแนวเกม เพราะเกมมันเป็นแนวที่ค่อนข้างเก๋รอ มีเกมหลายเกมที่เป็นลักษณะนี้ แต่ที่ผมยอมรับการเชิญมาร่วมเล่นเกมนั้นเป็นเพราะ...เงิน

เงินลูกเดียวเลยครับ ทางบริษัทแจ้งมาว่าจะให้ค่าตอบแทนถึงห้าหมื่นบาทถ้าร่วมทดลองเล่นเกมนี้จนจบ แล้วผมที่หากินกับการเล่นเกมอย่างนี้มีเหตุที่จะไม่รับ

ตกปากรับค่าแทบจะในทันใด ตอนนี้อยู่คนเดียวมานั่งบ่นจิมปั้นแจ๋อ

อยู่ในห้องรับแขกของบริษัทเป็นที่เรียบร้อย ขณะที่พนักงานผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งมีอายุอานามไล่เลี่ยกันกับผมนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม กำลังอธิบายข้อมูลต่างๆ ให้ผมฟังอย่างตั้งใจ

“เกมนี้ของเราเป็นแนว RPG ผสม MOBA นะคะ เพราะงั้นมันจะเน้นการเล่นแบบเป็นทีมมากกว่าเล่นแบบฉายเดี่ยว เวลาไปตีมอนสเตอร์ หรือทำควอสต์อะไรก็ต้องไปทำด้วยกันคะ จะไม่ค่อยมีควอสต์เดี่ยวให้ทำสักเท่าไร เพราะผู้พัฒนาอยากจะเน้นการกระชับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมเกมนะคะ เพราะงั้นในการทดลองเล่นเกม ทางเราเลยเชิญเกมเมอร์มาเข้าร่วมถึงสี่คนด้วยกัน ตามจำนวนของตัวละครหลักที่ผู้เล่นจะต้องสวมบทบาทในเกม”

เธอชื่อ ‘คุณเพลิน’ หญิงสาวผมสั้นใส่แว่นหนาเตอะ ทำทางเนิร์ดๆ อธิบายพร้อมโชว์ข้อมูลต่างๆ ในแท็บเล็ตประกอบ

ผมก็ไม่ได้ว่าอะไรหรอก ออกจะค่อนข้างเบื่อด้วยซ้ำเพราะตัวเกมเป็นอะไรที่น่ารำคาญ

ก็ผมเป็นพวกชอบฉายเดี่ยวไง ไม่ชอบเล่นเป็นทีม เล่นเป็นทีมที่ไรว่งแตกทุกที และนั่นก็ทำให้ผมพูดออกมา

“ผมเล่นเกมเป็นทีมไม่ค่อยไหวหรอกนะครับ อย่างที่คุณเพลินรู้ว่าผมหัวร่อนง่าย ดราม่าเก่ง”

“เรื่องนั้นเพลินรู้แล้วค่ะ ทางทีมพัฒนาเกมก็รู้แล้วด้วย แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา”

ผมเลิกคิ้วสูงทันควัน “ไม่ใช่ปัญหา?”

“เพราะทางเราจะไม่เปิดเผยว่าเกมเมอร์คนไหนมาเข้าร่วมทดลองเล่นเกมบ้างนะคะ แล้วก็จะแยกห้องให้เล่นกันด้วย ไม่ให้มาอยู่รวมกัน ในเมื่อไม่รู้ก็ไม่มีปัญหา คุณแค่วั้นเล่นได้สบายใจเลยคะ”

ว่าพอลางยิ้มตาหยี โดยไม่รู้เลยว่าไอ้ที่ผมหัวเราะแหยๆ ตามมานั้นเป็นการบอกว่า ‘ถึงจะไม่รู้จักกัน ภูก็พร้อมก่อดราม่าได้ทั้งนั้นแหละ’ แต่ผมก็ไม่พูดอะไรออกไป ได้แต่ให้เธอพูดต่อ

“แล้วเกมนี้ก็ไม่ใช่อะไรที่ต้องบังคับด้วยมีอะนะคะ แต่จะใช้จิตใจได้สำนึก

ในการบังคับ คือ...เพลินหมายถึงใช้ความคิดของผู้เล่นบังคับตัวละครนะค่ะ”

นอกจากเรื่องเงินแล้ว ก็เหตุผลนี่แหละที่ทำให้ผมตอบรับคำเชิญ มาทดลองเล่นเกม

มันแปลกดี เกมบ้างอะไรใช้ความคิดของผู้เล่นในการบังคับ แบบว่า พอคิดบู๊ป ตัวละครก็เดินไปตามที่เราต้องการอย่างนั้นแหละ

คงจะเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะหลังจากที่ผมคิด คุณเพลินก็อธิบาย ต่อ

“เราจะมีอุปกรณ์ที่ทำหน้าที่คล้ายกับจอยสติ๊ก⁴ในการบังคับตัวละคร ค่ะ แต่หน้าตาจะคล้ายๆ กับหมวก เราจะสวมมันที่หัวของผู้เล่น เพื่อประมวลผลความคิดของผู้เล่นเชื่อมออกมาให้สัมพันธ์กับตัวละคร”

ผมนึกถึงหมวกกลมๆ เหมือนที่เคยเห็นในหนังแนววิทยาศาสตร์ที่มี สายระโยงระยางแปะหัววนวายุไปหมดขึ้นมาทันที แล้วมันก็คล้ายๆ กับที่ ผมคิดเสียด้วยเมื่อคุณเพลินเอารูปของอุปกรณ์ที่ว่ามันให้ดู

“ตอนที่เล่นเกม ผู้เล่นจะเข้าสู่ภาวะกึ่งหลับกึ่งตื่นนะค่ะ แต่ไม่ต้อง เป็นห่วง ระหว่างการเล่น เกม จะมีทีมพัฒนามาบังเฝ้า รับรองเลยว่า ปลอดภัย”

ฟังมาจนถึงตอนนี้ ผมก็พยักหน้า แล้วก็ฟังเรื่องนั้นเรื่องนี้ซึ่งเป็น ข้อมูลสำคัญต่าง ๆ จากคุณเพลินอีกครู่ใหญ่ บอกตามตรงว่าเข้าหัวบ้าง ไม่เข้าบ้าง แต่สิ่งที่ผมสรุปได้นอกเหนือจากนี้ก็คือ เกมที่บ้านออนไลน์ อะไรนั้น เป็นเกมยักษ์ใหญ่ใส่สารพัดที่รวมนิทานตำนานต่างๆ ของไทยเข้าไป หลายเรื่อง ผมไม่รู้หรือว่ามีเรื่องอะไรบ้าง คุณเพลินไม่บอก ให้เหตุผล ว่า...

“ถ้าบอกก่อน ก็ไม่สนุกนะลึคะ”

พลาถยืมหวานชนิดที่ผมไม่กล้าซักถามอะไรต่อ ได้แต่ฟังคุณเพลิน

---

⁴จอยสติ๊ก (Joystick) คือ เครื่องบังคับหรือควบคุมเกม

อธิบายไปถึงเรื่องตัวละครหลักของเกมเสียๆ เท่านั้น

“ส่วนตัวละครที่ให้ผู้ผู้เล่นเลือกเล่นมีอยู่สี่อาชีพด้วยกัน มียักษ์วัดไตร เป็นแทงค์ นักดาบเดโช เป็นแอสซาซิน พรานบุญเหลือ เป็นแคร์รี่ แล้วก็มีพระ...ไม่ลี นักบวช เป็นเมจค่ะ”

คุณเพลินแก้คำพูดเมื่อพูดถึงอาชีพสุดท้าย

“ทำไมไม่เรียกพระล่ะครับ นักบวชก็คือพระไม่ใช่เหรอ” ผมถาม

“ถ้าเรียกว่าพระเลย ทางทีมพัฒนาฯ เกรงว่าจะเข้าใจผิดว่าเป็นพระของไทยได้นะคะ ก็เลยใช้คำว่านักบวชแทน อีกอย่าง อาชีพนี้ในเกมก็ไม่ได้มุ่งสงบร่มจิรวรเหลือด้วยค่ะ อารมณ์แบบพระจีนมากกว่า รู้จักพระถังซัมจั๋งหรือเป่ล่าละคะ เป็นแบบนั้นเลยคะ”

“แล้วทำไมนักบวชถึงไม่มีชื่อเรียกเหมือนตัวละครอื่นๆ ละครับ”

“ทางทีมพัฒนาฯ บอกว่าไม่ตั้งชื่อจะดีกว่า จะได้ไม่สับสนเสียงโดนแจ้งอะไร ก็เลยจะเรียกกลางๆ ไปว่านักบวชนะคะ”

ผมพยักหน้า พอจะเข้าใจ แต่นั่นไม่สำคัญ ผมอยากจะอธิบายเรื่องตำแหน่งต่างๆ ของตัวละครมากกว่า เพื่อคนที่ไม่เคยเล่นเกมจะไม่เข้าใจ

แทงค์ (Tank) คือ ฮีโร่เลือดเยอะ พลังโจมตีน้อย แต่สายถึก มักจะมีตำแหน่งยืนคือหน้าสุดของทีมเพื่อกันฮีโร่ตัวอื่นๆ ในทีมจากการโจมตีของฝั่งตรงข้าม

แอสซาซิน (Assassin) เป็นฮีโร่เลือดกลางๆ แต่พลังโจมตีแรงและเร็ว มักรับตำแหน่งเป็นมือเพชรฆาตให้ทีม

แคร์รี่ (Carry) พวกเลือดน้อย อาวุธจะเป็นพวกเน้นยิงไกลแต่ยิงแรง มักวิ่งไปวิ่งมาช่วยแอสซาซินเก็บฝั่งตรงข้าม

และเมจ (Mage) เป็นฮีโร่สายเวท เลือดน้อยมาก เป็นฮีโร่ยิงไกล สายซัพพอร์ตหรือสนับสนุน ตำแหน่งยืนคือหลังสุดของทีม

คร่าวๆ ก็ประมาณนี้แหละ ซึ่งตัวที่ผมถนัดเล่นคือสายแทงค์และแอสซาซิน บังเอิญเป็นพวกชอบบวกนะ หัวร่อนง่ายเลยบวกเก่ง

ทว่าในการเล่นเกมนี้ ดูท่าผมจะไม่ได้เลือกฮีโร่ที่ตัวเองถนัดเสียแล้วละ เพราะหลังจากนั้น คุณเพลินก็พูดขึ้นมา

“แต่ในการทดลองเล่นนี้ เราจะไม่ให้เกมเมอร์เลือกตัวละครเองนะคะ จะใช้ระบบสุ่มให้ค่ะ เพื่อความยุติธรรม”

นี่ไง ชวนให้หัวร้อนขึ้นมาแล้ว

ได้เล่นตัวไม่ถนัดก็ไม่มันนะสิวะ!

แต่ก็เอาเถอะ เล่นๆ ไปยังงี้ก็ได้เงินค่าเล่น อย่าไปคิดอะไรมากเลย

“นอกเหนือจากที่เพลินอธิบาย เตี่ยจะมีรายละเอียดให้คุณแคว้น ได้ดูทางโน้ตบุ๊กนะคะ พวกสถิติหรือความสามารถของตัวละครอะไรแบบนี้ แต่ก่อนจะไปดู มาแรนดอมเลือกตัวละครก่อนค่ะ ยืนมือมาค่ะคุณแคว้น”

ผมยืนมือออกไปตรงหน้าตามที่เธอบอก ขณะที่เธอคว้านิ้วชี้ผมไปแตะลงบนปุ่มแรนดอมของโปรแกรมอะไรบางอย่างที่ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ แท็บเล็ตของเธอ พลันรูปลูกโลกกลมๆ บนนั้นก็หมุนตัวๆ พร้อมกับหน้าต่างของตัวละครหลักในเกมขึ้นมาสลับกัน ก่อนมันจะหยุดที่...

“ได้รับบทเป็นนักบวชนะคะคุณแคว้น”

เธอยิ้มหน้าบานเซียว ต่างจากผมที่ขมวดคิ้วมุ่น

นักบวชเหอ...สายซัพพอร์ตนี่หว่า ต้องคอยเป็นกองหนุนให้คนอื่นๆ ไม่ชอบเลยแม่่ง

“เปลี่ยนได้ไหมครับ พอดีผมไม่ถนัดสายซัพฯ”

ผมบอกไปตามตรง ขึ้นให้ผมเล่นสายนี้ มีหวังได้หัวร้อนยิ่งกว่าเล่นสายอื่นๆ แน่

แต่ที่ว่าคุณเพลินก็สายหน้าดิก

“ไม่ได้ค่ะ แรนดอมได้ครั้งเดียว สรุปคุณแคว้นได้รับบทนักบวชนะคะ”

ผมพยักหน้า ถอนหายใจออกมาแล้วก็ได้แต่มองตัวละครอื่นๆ ที่ถูกออกแบบให้แต่งกายเป็นสไตล์ไทยๆ ต่างจากตัวละครนักบวชที่ผมสุ่มได้

นี่คงเป็นการบิดข้อมูลเพื่อให้ตัวเกมปลอดภัยจากองค์กรศาสนาละสินะ เพราะตัวละครอื่นๆ ที่เป็นยักษ์ นักดาบ หรือพราน ล้วนแล้วใส่ชุดแบบไทยๆ ทั้งสิ้น ไม่มีการบิดอะไรเลยแม้แต่หน่อย

ยักษ์ก็แต่งตัวเหมือนยักษ์วัดแจ้ง ถือตะบองยื่นจังก้า พรานก็

ไม่สวมเสื้อ นุ่งเพียงโจงกระเบน มีผ้าขาวม้าพันหัวแล้วสะพายกระบอกระฆู พร้อมกับคันธนูในมือ ส่วนนักดาบก็สวมเสื้อยันต์สีแดงเลือดหมู นุ่งโจงกระเบน มือถือดาบทั้งสองข้าง มีนักบวชอย่างเดียวนั้นแหละที่ไม่เข้าพวก นุ่งขาวห่มขาว

แต่คุณเพลินก็ไม่สนใจสีหน้าผมที่ขมวดคิ้วมุ่นกับการดูภาพลักษณ์ของตัวละครสักเท่าไรนัก ผายมือไปทางโน้ตบุ๊กที่อยู่ตรงหน้าผมหน้าตาเฉย หลังจากที่เธอทำอะไรกับมันสักอย่าง จนมีรูปตัวละครนักบวชปรากฏขึ้นมาบนหน้าจอ นั่น

“ส่วนรายละเอียดสกิลต่าง ๆ คุณแค่วันศึกษาได้จากโน้ตบุ๊กนี้เลยนะคะ เดี่ยวเพลินขอตัวไปดูความเรียบร้อยของเกมเมอร์คนอื่นแป๊บหนึ่งเดี๋ยวกลับมาค่ะ”

แล้วก็หลุดลุ่ยออกไปจากห้อง ทิ้งให้ผมนั่งมองหน้าจอโน้ตบุ๊กอยู่เพียงลำพัง

เออ นักบวชก็นักบวช ไม่อยากคิดอะไรมาก เล่นแล้วเอาเงินมาใช้ เลี้ยงชีพก็พอ

ผมเลื่อนโน้ตบุ๊กเข้ามาใกล้ ได้แต่มองตัวละครที่สวมได้ด้วยสายตาครุ่นคิด

ถึงจะคิดว่าเล่นแล้วได้เงิน เล่นๆ ไปอย่าคิดมากก็เถอะ แต่ได้ตัวละครซัพพอร์ตแบบนี้ไม่ถนัดเลยแฮะ

เอาเถอะ คงไม่แยสักเท่าไรหรอก ลองเล่นสายนี้ดูบ้างก็ได้ เผื่อเจอความถนัดใหม่

พลันก็เอื้อมมือไปกดเลือกสกิลแรกที่เป็นรูป...เอ่อ...รูป...

ถ้ามองไม่ผิด ผมว่ามันคือบาตร เออ ใ้บาตรที่พระอุ้มเอาไปบิณฑบาตด้วยนั้นแหละ

ไหนว่ากลัวสวมเสี่ยงยังงั้นวะ แล้วไอ้อุปกรณ์นี้มันคืออะไร?

ความอยากรู้อย่างเป็นสกิลอะไรของผมมีมากกว่า พอกดเลือกปั๊บ ก็มีเสียง NPC ดังขึ้นปั๊บ

“เมื่อผู้เล่นเปิดบิณฑบาตร จะส่งผลเป็นแสงสีทองแห่งธรรมะช่วยฮีล

HP⁵ ให้เพื่อนร่วมทีมกล้าแกร่งยิ่งขึ้น”

ไม่เพียงแค่นี้ NPC เท่านั้น ตัวละครที่ปรากฏอยู่บนจอโน้ตบุ๊ก
ตรงหน้ายังส่งเสียงออกมาอีก

“อาตมาขอบิณฑบาต!”

พร้อมกับแสงสีส้มทองวูบวาบที่เห็นแล้วชวนให้ตกนรก

โอเค สกิลนี้เป็นสกิลหลัก เอาไว้ฮิลเลือดให้เพื่อน แล้วอีกสกิลละ
แล้วก็กดเลือกสกิลที่เป็นรูปตาลปัตร ไซ้ ตาลปัตร ผมไม่ได้พูดผิด
ไปหรอก ถึงจะเป็นสีขาว ไม่ได้มีลวดลายอะไร แต่ลักษณะของมันก็คุ้นตา
เหลือเกิน และพอกดปุ่มก็มีเสียง

“ด้วยแสงแห่งธรรมและความเมตตา จะผ่อนกรรมหนักให้เป็นเบา
ทำให้มอนสเตอร์อ่อนแรงลงจากเลเวลเดิม”

หลังจากนั้นก็เห็นเสียงตัวละครพูดว่า...

“ไปที่ชอบที่ชอบเถิด”

แล้วตัวละครก็สะบัดตาลปัตรออกไปข้างหน้า พร้อมแสงสีส้มทอง
เป็นพลังพุ่งออกไป มันเป็นสกิลการตัดความแรงในการตีของมอนสเตอร์
ผมรู้ แต่รู้สึกไม่ดีขึ้นมาเลย ฟังเสียงตัวละครพูดแล้วก็รู้สึกเหมือนขา
ข้างหนึ่งจุ่มอยู่ในกระทะทองแดงยังงี้ยังงั้น

แต่ช่างมันก่อน ยังมีสกิลซัพพอร์ตอีกสกิลสุดท้าย...

ผมเหล่มองรูปสกิลที่เป็นรูปคนนั่งสมาธิ พอกดไป ก็ประจักษ์ว่า...

“เมื่อนั่งวิปัสสนากรรมฐานจะทำให้ตบะกล้ายิ่งขึ้น สามารถเพิ่ม
HP และ MP⁶ ให้แก่ตัวละครได้โดยอัตโนมัติ”

แล้วตัวละครก็พิมพ์เป็นทำนองดนตรีที่โคตรจะคุ้นหู...

คุ้นหู... จนผมนึกถึงค่ายพุทธศาสนาที่สมัยประถมได้ไปเข้าร่วม
ขึ้นมา ก่อนที่จะนึกออกว่าทำนองเพลงนั้นเป็นทำนองอะไร

---

⁵ HP (Health point) หมายถึง ค่าพลังชีวิตของตัวละครในเกม

⁶ MP (Mana point) หมายถึง ค่าพลังเวทสำหรับการใช้คาถา ทำให้ตายพิเศษต่าง ๆ
ของตัวละครในเกม

“องค์ใดพระสัมพุทธ สุวิสุทธสันดาน ตัดมุลกิเลสमार ปมีหม่น
มิหมองมัว...”

เซีย... ร้องตามได้เลยกฎึงจะเป็นแค่ทำนอง ไม่มีเสียงของคนพูด
ขึ้นมาก็เถอะ

ไไหนว่าเสียงอะไรที่สู่มเสียงยังไงวะ!

ผมได้แต่นั่งมองจอโน้ตบุ๊กแล้วก็ครุ่นคิด

ที่นี้ก็มาตุ๊กกันวาระหว่างทีมพัฒนาเกมกับกู ใครจะตกนรกก่อนกัน!

“โอเคไหมคะคุณแคว้น”

แล้วความสนใจของผมก็ถูกคุณเพลินที่เดินกลับเข้ามาเรียกไป ผม
พยักหน้า จากนั้นคุณเพลินก็เอากะดาษมาวางไว้ตรงหน้า

“อันนี้เป็นสัญญาตกลงการร่วมทดลองเล่นเกมนะคะ เพลินเอามาให้
คุณแคว้นเซ็นค่ะ”

ผมรับกระดาษนั้นมาอ่านคร่าว ๆ เนื้อหาในสัญญาก็ไม่มีอะไรมาก
ระบุว่าจะได้เงินตอบแทนจากการร่วมทดลองเล่นเกมเท่าไร อะไร
ประมาณนั้น ก่อนที่ผมจะเอ่ยขอปากกา

“ยืมปากกาที่ครับ”

“ไม่อ่านให้ละเอียดก่อนหรือคะ” เธอถาม

ผมส่ายหน้าน้อย ๆ “แค่ได้เงินจำนวนถูกต้องตามที่ตกลงกัน ผมก็
ไม่มีปัญหาอะไรแล้ว ขอปากกาครับ”

ผมย้ออีกครั้ง ซี้เกียจอ่านเหลือเกิน ซี้เกียจสนใจด้วย

“แต่เพลินอยากให้คุณแคว้นอ่านให้ละเอียดหน่อยนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมจะเซ็นเลย พอดีมีธุระต้องไปต่อ”

ผมโกหก จริง ๆ เบื่อที่จะคุยแล้วมากกว่าเพราะคุณเพลินพูดจ้อ
เป็นต่อยหอยเหลือเกิน ขณะที่คุณเพลินก็เหมือนจะขัดผมไม่ได้ พยักหน้า
แล้วส่งปากกาให้

ผมเซ็นลงไปทันที ก่อนยื่นสัญญาคืนให้คุณเพลิน

“เรียบร้อยครับ”

เธอมองหน้าผมด้วยความไม่สบายใจสักเท่าไร ผมรู้ว่าเธออยากให้

อ่าน แต่ว่า...

“มีธุระต่อนะครับ”

ผมเน้นย้ำคำไป เธอเลยหยุดมองผมด้วยสายตาน่ารำคาญแบบนั้น ก่อนที่จะปิดเรื่องทุกอย่างเมื่อเห็นว่าผมไม่สนใจจะฟังแล้ว

“เดี๋ยวเพลินจะให้แฉีกเคาน์เตอร์กับพาสเวิร์ดเอาไปล็อกอินในตัวเบต้า เกมเพื่อดูรายละเอียดอื่นๆเพิ่มเติมทางเมลนะคะ แต่จะยังไม่เล่นได้ เรา จะมาเล่นพร้อมกันตามวันเวลาที่นัดหมายค่ะ เพลินจะติดต่อไปอีกที”

“ครับ”

ผมพยักหน้ารับ ลูกขึ้นยืนแล้วก็ออกจากห้องนั้นไปพร้อมกับคุณ เพลินที่ตามมาส่งผมที่หน้าบริษัท

ใจจริงผมอยากจะทำบอกว่าไม่ต้องตามมาก็ได้ ไม่ต้องบริการ ขนาดนั้น ผมขี้รำคาญ แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธน้ำใจของเธอได้ ทำเพียงแค่ว่า เดินไปเสียบๆ กระทั่งถึงหน้าบริษัท

“ไว้เจอกันใหม่วันหน้านะคะ”

เธอย้ำ ผมยกมือขึ้นไหว้เธอตามมารยาท แต่แล้วก็ต้องชะงักกเมื่อ จู่ๆ สายตาก็เหลือบไปเห็นกลุ่มคนที่เดินผ่านมารวมกับส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว เอาอกเอาใจผู้ชายคนหนึ่งใส่สูทกึ่งทางการ สวมแว่นตา ใบหน้าหล่อเหลา และดูอายุยังน้อย

“นั่น...ซีอีโอ นะคะ”

ผมเกือบจะถามคุณเพลินออกไปแล้วว่าใคร แต่เธอกลับบอกออกมา ก่อน ผมเลยได้แต่พยักหน้า

ดูอายุยังน้อยอย่างนั้น ท่าทางจะเก่งน่าดู ถึงเป็นซีอีโอบริษัทเกม ชื่อดังอย่างนี้ได้

แต่ผมก็ไม่ได้สนใจอะไรมาก พอคนพวกนั้นค่อยๆ หายไป ผมก็ บอกลาคุณเพลินอีกครั้ง

“ไว้เดี๋ยวเจอกันวันหน้านะคะ”

คุณเพลินพยักหน้าพร้อมยิ้มกว้าง “ได้ค่ะ แล้วเจอกันนะคะ หลวงพี่”

เธอหยอกเข้าขึ้นมา ส่วนผมนะเหรอ...หน้ามุ่มเป็นตุตไปแล้ว
ผมหันหลังเดินออกจากบริษัท พร้อมกับหัวเราะในลำคอ
หลงพี่เหรอ...เออ กว่าอีกไม่นาน บริษัทนี้คงได้ถูกล้างเก็บเพราะเรื่อง
นี้แหละ

ตอนที่ 2

ดริ่มทีม

ยอมรับ เลยว่าผมเป็นเกมเมอร์ที่ไม่เหมาะจะรับงานอะไรสักเท่าไรนัก เพราะต่อให้ทางบริษัทเกมเอาข้อมูลเกมมาให้ผมศึกษาก่อนเข้าร่วมทดลองเล่นยังไง ผมก็ไม่ได้อ่านเลยแม้แต่น้อย แค่อาศัยว่ารู้ข้อมูลเบื้องต้นของอาชีพตัวละครที่ได้รับบทบาทมาเท่านั้นก็คิดว่าเพียงพอแล้ว

ก็เกมแนวนี้ผมเล่นออกจะบ่อยนี่นา จะต้องเสียเวลาไปศึกษาทำไมกัน เอาเป็นว่าผมรู้ว่าอาชีพนักบวชที่ผมได้รับมีสกิลอะไรบ้าง แค่นี้ก็เหลือแหล่ถมถืดแล้ว

เพราะอย่างนั้นในวันนัดหมาย ผมจึงมาพบกับคุณเพลินอีกครั้ง โดยที่ไม่มีข้อมูลอะไรอื่นเพิ่มเติมจากที่รู้ไปเมื่อครั้งก่อนเลย โชคดีที่เธอไม่ถามอะไร ไม่อย่างนั้นผมคงตอบไม่ได้แน่

และตอนนี้ผมก็พร้อมที่จะเข้าร่วมทดลองเล่นเกมแล้ว คุณเพลินพาผมไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดบอดีสูทรัดรูปคล้ายกับชุดนักประดาน้ำ ตอนแรกผมก็สงสัยว่าทำไมต้องใส่ชุดแบบนี้ กระทั่งเธอเอ่ยปาก

“ในการเข้าไปในเกม นอกจากจะเอาจิตใต้สำนึกเข้าไปแล้ว ร่างกายก็ต้องเข้าไปด้วยค่ะ ใส่ชุดแบบนี้ก็เพื่อความสะดวกในการเคลื่อนไหวของผู้เล่น”

ผมอ้าปากค้างเลยนะ

โห อะไรมันจะล้ำขนาดนั้น เอาความคิดไปบังคับเกม เอาจิต

ได้สำนึกเชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์ได้แล้ว ร่างกายก็ทำได้ด้วยเธอ

“ผมว่าเครื่องสำหรับเล่นเกมนี้ต้องแพงมากแน่ๆ ทำออกมาแล้วจะมีใครซื้อไปเล่นบ้างครับเนี่ย”

ผมพูดออกไปตามความคิด ทำให้คุณเพลินหัวเราะออกมา

“ตอนนี้เกมของเรายังไม่มีแผนการตลาดค่ะ อาจจะได้วางขายด้วยซ้ำ จะมีแต่ตัวเบต้าให้เกมเมอร์ได้ทดลองเล่นโชว์อะไรแบบนี้ค่ะ”

“เอ๊ะ ทำไมล่ะครับ”

ผมอดสงสัยไม่ได้ ก็ถ้าผลิตเกมอะไรออกมา มันก็ต้องเอามาขายไม่ใช่เหรอ เป็นแค่เบต้าทดลองเล่น แล้วทำไมถึง...

“เป็นไอเดียของซีอีโอค่ะ ท่านยังไม่มีแผนจะวางขาย แค่อยากทำเฉยๆ”

อ้อ เป็นเพราะความดีสตั๊ดของเจ้าของบริษัทนั่นเอง

ผมพยักหน้า ไม่ได้สนใจอะไรนอกจากนี้กระทั่งคุณเพลินพาผมเดินมายังห้องหนึ่ง ภายในมีเตียงนอนคล้ายๆ กับอุโมงค์ตั้งอยู่ มองเผินๆ ไม่ต่างอะไรจากเครื่อง CT scan¹ เลย ส่วนรอบด้านมีหน้าจอคอมพิวเตอร์ตั้งเรียงรายประหนึ่งห้องทดลองทางวิทยาศาสตร์อะไรสักอย่าง และทุกเครื่องก็จะมีเจ้าหน้าที่นั่งประจำอยู่ ผมเดาว่าคงจะเป็นพวกโปรแกรมเมอร์

“คุณแคว้นอยู่ห้องนี้นะคะ ส่วนคนพวกนี้เป็นทีมพัฒนาเกมค่ะ ถ้ามีอะไรคุณแคว้นสามารถติดต่อกับทีมได้เลยโดยตรง ทีมนี้จะดูแลคุณเป็นพิเศษ”

“หมายถึงดูแลผมคนเดียวเหรอ”

ผมถามด้วยความสงสัย ขณะที่คุณเพลินพยักหน้า

“ใช่ค่ะ เกมเมอร์แต่ละคนจะมีทีมพัฒนาเกมคอยดูแลอย่างใกล้ชิดกันคนละทีม คุณแคว้นเล่นตัวละครนักบวช ก็จะมีทีมพัฒนาของอาชีพนี้โดยตรงคอยดูแลค่ะ”

---

¹ CT scan หรือเครื่องสแกนสมอง เป็นอุปกรณ์อย่างหนึ่งทางการแพทย์

ผมหนึ่งอิงไป ไม่คิดเลยว่าการทดลองเล่นเกมนี้มันจะยิ่งใหญ่อะไร ปานนั้น อดประทับใจไม่ได้เลยนะ ก่อนที่ความสนใจของผมจะถูกดึงด้วยเสียงของคุณเพลิน

“ส่วนนี่คือ ‘คุณต้องตา’ ค่ะ เป็นหัวหน้าทีมนี้ คุณต้องตาคะ นี่คุณแคว้นนะคะ”

แวบแรกที่ผมได้ยินชื่อ ผมนึกกว่าเป็นผู้หญิง แต่พอมองตามน้ำเสียงของคุณเพลินไปแล้วก็พบว่า เป็นชายหนุ่มร่างท้วมสวมแว่น ทำท่าทางเหมือนพวกโอตาคูไม่มีผิด ขณะที่เขาเลื่อนเก้าอี้ออกจากหน้าจอคอมพิวเตอร์แล้วหันมามองผม

“สวัสดีครับคุณแคว้น ดีใจที่ได้เจอกันนะครับ ต่อจากนี้ถ้ามีอะไรก็บอกผมได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ”

ท่าทางเป็นมิตรมาก ดูเอ๋อๆ เต๋อด๋าด้วย ยกมือไหว้ผมทุกอย่างที่ไม่รู้ว่าใครอายุมากกว่ากัน แต่ผมก็ไม่ได้ว่าอะไร นอกจากยกมือไหว้กลับไป

“สวัสดีครับคุณต้องตา แล้วก็ขอบคุนมากเลยนะครับ”

เขาพยักหน้า ไม่ได้พูดอะไรต่อ ทำเพียงเลื่อนเก้าอี้เข้าหาจอคอมพิวเตอร์ดั้งเดิมเสมือนว่าผมอันตรายหายไปจากตรงนั้นแล้ว คุณเพลินระบายยิ้มให้ผมเพื่อคลี่คลายสถานการณ์น่าอึดอัด ก่อนที่จะผายมือ

“ถ้าคุณแคว้นพร้อมแล้ว เชิญที่เตียงได้เลยนะคะ”

ผมมองไปยังเครื่อง CT scan...ไม่สิ เครื่องเล่นเกมแล้วก็ปล้นรู้สึกไม่ไว้ใจขึ้นมา

“ผมต้องเข้าไปนอนในเครื่องนี้จริง ๆ เหรอ”

“ใช่ค่ะ”

“ไหนครั้งก่อนบอกว่าจอยเกมมันเป็นหมวกอะไรนี่ง”

ผมระลึกขึ้นมาได้ว่าคุณเพลินคุยอะไรกับผมไว้ครั้งแรก คุณเพลินยิ้มแหยออกมาเล็กน้อย

“ซีอีโอเพิ่งจะเพิ่มเครื่องนี้เข้ามาล่ะคะ ขอโทษด้วยนะคะที่เพลินไม่ได้ติดต่อกันไปบอก”

“อ้อ ครับ”

“แต่ในคู่มือเกมที่เพลินให้ไปก็มีรายละเอียดเรื่องนี้อัปเดตอยู่นะคะ คุณแค้วนไม่ได้อ่านหรือ”

ผมปิดปากสนิท ไม่ยอมรับหรือว่าไม่ได้อ่าน พลันก็รีบเปลี่ยนเรื่องก่อนที่จะโดนสายตาทาหวานๆ นั้นจับผิด

“แล้วคนอื่นๆ ละครับ มาทดลองเล่นกันวันนี้ด้วยหรือเปล่า”

ที่ถามเป็นเพราะไม่เห็นเกมเมอร์คนอื่นๆ เลยนะ

“มาครับแล้วค่ะ ตอนนี้อยู่ที่ห้องของตัวเอง คุณแค้วนลืมไปหรือเปล่าคะว่าทางเราจะไม่เปิดเผยชื่อของเกมเมอร์ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหากันระหว่างการเล่นเกม”

ผมไม่ลืมหรือ ก็บอกแล้วไงว่าถามเปลี่ยนเรื่องไม่ให้เธอจ้องจับผิดผมนะ

“ไม่ลืมครับ โอเค เรามาเริ่มกันเลยเถอะ”

แล้วผมก็ตัดบทเอาดี้อู ความจริงก็อยากจะรู้อยู่หรือกันว่าเกมเมอร์คนอื่นๆ เป็นใคร ทว่าถามไปก็ไร้เรื่อง เกิดเป็นคนที่มีดราม่ากันมาก่อน เดี่ยววงก็ได้แตกพอดี

ซึ่งพอผมพูดอย่างนั้น บรรดาทีมพัฒนาเกมก็กรูเข้ามาจัดสรรอุปกรณ์ต่างๆ บนร่างกายผมให้เข้าที่ ตอนนี้มีผมมีหมวกหน้าตาประหลาดคล้ายหมวกกันน็อกครึ่งใบสวมหัวด้วยอีกอย่างแล้ว จากนั้นก็มีสายระโยงระยางเต็มไปหมด มองเดินๆ แล้วเหมือนมนุษย์ทดลองอะไรแบบนี้

“ที่นี้ก็ขึ้นไปนอนบนเตียงได้เลยครับ เดี่ยวผมจะส่งต่อเข้าอุโมงค์นะ”

ผมพยักหน้า หากทว่าเมื่อกำลังจะปีนขึ้นเตียง เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นพร้อมกับการปรากฏตัวของใครบางคนที่ไม่รู้จัก

“ขออนุญาตนะครับ ซี้โอโออยากจะแวะมาดูความเรียบร้อยหน่อยนะ”

คนที่เดินนำเข้ามาเป็นชายวัยกลางคน ใส่สูทดูภูมิฐาน ทำให้บรรดาพนักงานพากันยกมือไหว้อย่างพร้อมเพรียง ผมก็ยกมือไหว้ไปกับเขาด้วย ทั้งๆ ที่ไม่รู้จัก แต่พอเขาได้ว่าน่าจะเป็นคนใหญ่คนโต กระนั้นสิ่งที่ดึงดูด

ความสนใจของผมมากที่สุดกลับเป็นชายหนุ่มสีหน้านิ่งเรียบด้านหลังมากกว่า

เขาก้าวเข้ามาในห้องด้วยท่าทางที่...เอ่อ...เหมือนพระเอกในซีรีส์เกาหลีนะ ผมก็บรรยายไม่ถูกเหมือนกัน ดู...หล่อเหลา ภูมิฐาน น่าเคารพ...อะไรเทือกนั้น และผมก็จำเขาได้ดีเลยว่าเขาคือซีโอของบริษัทนี้

“ทุกอย่างเรียบร้อยไหม”

เขาเอ่ยถามขึ้นมาสั้น ๆ คุณเพลินจึงรีบตอบ

“เรียบร้อยแล้วค่ะ ตอนนี้เรากำลังจะเริ่มเกมกันแล้ว คุณแคว้นพร้อมแล้วค่ะ”

สายตาคมกริบเหลือบมองมาทางผม ผมสบตาแล้วก็ได้แต่นิ่ง

ไฉ่ความกดดันที่ไหลทะลักเข้ามาหาผมนี่มันคืออะไรกัน

บอกตามตรงว่าพอได้มาเห็นใกล้ ๆ อย่างนี้ ผมกลับไม่ค่อยชอบเขาเอาเสียเลย

โอเค หนึ่ง...เขาอายุน่าจะไล่เลี่ยกับผมแต่ดันเก่งกว่า มีอนาคตไกลกว่า

สอง...เขาหล่อ ดูดี ซึ่งแน่ละว่าต่างชั้นกับผมที่ดูซอมซ่อแม้มามาก็ไม่มีตังค์จะซื้อของกกก

และสาม...เขามีรัศมีบางอย่างที่...คนธรรมดาอย่างผมเข้าไปไม่ถึง

ผมเลยหลบสายตา ก่อนที่เขาจะเบนสายตาไปมองคนอื่น

“งั้นผมฝากพวกคุณดูแลคุณแคว้นด้วยนะ แล้วหมดวันก็ทำสรุปมาส่งผมด้วย”

อ้อ ผมลืมบอกไปว่าการทดลองเล่นเกมนี้จะเป็นการทดลองวันต่อวัน เริ่มตั้งแต่สิบโมงเช้าถึงห้าโมงเย็น หลังจากนั้นพวกเราก็จะแยกย้ายกันกลับบ้านแล้วเจอกันใหม่ในวันรุ่งขึ้นเป็นระยะเวลาหนึ่งเดือน หรือจนกว่าผมและเกมเมอร์คนอื่น ๆ จะเล่นเกมจนจบทุกเคสดี

นี่เป็นเรื่องที่ผมรู้ก็อย่างหนึ่งนอกเหนือจากสกิลของสายนักบวชนะ

“ขอตัวก่อนนะคะ”

สั่งงานสั่งการ วางอำนาจเป็นเจ้านายเต็มที คุณเพลินกับคุณต้องตา

รีบกลืน جوابรับ ก่อนที่อีกฝ่ายจะออกจากห้องไป เท่านั้นบรรายาคาศ
อันน่ากดดันก็มลายหายไปทันที

“เรามาเริ่มกันเลยนะคะคุณแคว้น จะได้เวลาแล้วล่ะ”

พวกเขาหันกลับมาสนใจผมอีกครั้ง ผมพยักหน้าแล้วป็นขึ้นไปนอน
บนเตียง ก่อนที่เตียงนั้นจะค่อยๆ เคลื่อนเข้าไปในอุโมงค์

ใจผมเต้นระส่ำไม่เป็นจังหวะ บอกตรงๆ เลยว่าตื่นตื่นมาก มัน
เหมือนกำลังจะถูกส่งออกไปอีกโลกหนึ่งอะไรประมาณนั้น ซึ่งมันก็เป็นอีก
โลกหนึ่งจริงๆ แต่เป็นโลกของเกม

ผมกำมือแน่น ขณะที่เสียงของคุณต้องตาดังขึ้นมา

“ฟ่อนคลายนะครับ เราจะเริ่มในอีกสิบ...เก้า...แปด...”

เริ่มนับถอยหลังแล้ว ผมหลับตาปี รอให้เขานับกระทั่งถึงหนึ่ง ก่อน
ที่ผมจะรู้สึกเหมือนมีกระแสไฟฟ้าบางอย่างแล่นพลาผ่านเข้ามาทางหัว และ...
ผมก็หลับวูบไปโดยไม่รู้ตัว

แต่ๆๆ ถึงจะหลับวูบไปโดยไม่รู้ตัวในอุโมงค์ ทว่าผมก็มารู้สึกตัว
ตื่นอีกทีพร้อมกับความเบลอน้อยๆ ที่ประดังประเดเข้ามา

“ยินดีต้อนรับเข้าสู่พื้นบ้านออนไลน์ เกมออนไลน์ที่จะทำให้คุณสนุก
จนหยุดไม่อยู่ พร้อมกับภารกิจต่างๆ มากมายที่จะดึงคุณให้ติดเกมแฉ
ประหนึ่งว่าคุณเป็นคนของเมืองนี้...”

เสียงของใครบางคนดังก้องไปทั่ว ผมเริ่มหายเบลอแล้ว ตอนนี้
กำลังกวาดตามองไปรอบๆ ซึ่งเป็นทุ่งหญ้ากว้าง ไกลออกไปไม่มากนักเป็น
เขตกำแพงของเมืองหนึ่ง และไม่ไกลจากผมอีกเช่นกัน มีตัว...เอ่อ...ตัว
อะไรก็ไม่รู้กระโดดเต็งไปมาอยู่ในพุ่มหญ้า

ภาพแบบนี้มัน...เกมนี้หว่า

เป็นเกมจริงๆ นั่นแหละ เสียงเมื่อกี้ก็คงจะเป็นเสียงของ NPC ที่
พวกทีมพัฒนาฯ ติดตั้งไว้ เสียงนั้นยังคงบรรยายอย่างต่อเนื่อง แต่หัวผม
ไม่ค่อยรับรู้อะไรสักเท่าไร เพราะผมเอาแต่ปราดมองร่างกายของตัวเอง

ผมในตอนนั้น...ไม่เหมือนผมในโลกความเป็นจริงเลยแม้แต่น้อย
เพราะผมสวมชุดคล้ายกับพระ...ไม่ๆ นักบวชๆ เป็นชุดสีขาว พอยกมือขึ้น

ลูบหัวก็ต้องพริ้งเพริดขึ้นมาทันที

ไอ้เหี้ย! กูหัวโล้น!

เป็นไอ้โล้นซ่าไม่รู้ตัวไปเลยกู

แต่มันก็เป็นเรื่องปกติเพราะผมรับบทเป็นนักบวช ตอนที่เห็นอิมเมจตัวละคร มันก็หัวโล้นๆ เหมือนกัน จะไม่มีผมก็ไม่แปลกทว่าที่ทำให้ผมรู้สึกติดขัดนิดหน่อยคือความเอวบางร่างน้อยของตัวละครตัวนี้

แม่ง ดูบอบบางเหลือเกิน โดนมอนสเตอร์ตบทีเดียวก็ตายท่าแล้ว
มั้ง

หน้าตาก็ผ่องแผ้วใสแจ๋วประหนึ่งผู้ปฏิบัติธรรมมาเนิ่นนาน ขณะที่ตัวจริงอีเหละเซเซะ มอมแมมชกมกจนน่าถูกหน่วยกู้ภัยล้อมยิงยาสลบแล้วพาไปอาบน้ำ

“...ทางทีมพัฒนาหวังว่าเกมนี้จะสร้างความสนุกสุดมันให้กับผู้เล่นนะคะ แล้วโชคดีค่ะ!”

เสียงของ NPC เพิ่งจะจบลงเมื่อก็ ผมหยุดคิดเรื่องไร้สาระ ได้สติอีกครั้งก็มองไปเบื้องหน้า

ในการเล่นเกมนลักษณะนี้ อันดับแรกต้องทำอะไรละ

ยีนคิดสักแป๊บก็สำเหนียกขึ้นมาได้

คุณพลินบอกว่าเกมนี้เป็นเกมที่ต้องเล่นกันเป็นทีม แถมยังเป็นเกมฉบับทดลองเล่น มีผู้เล่นแค่สี่คนทั้งเซิร์ฟเวอร์² ดังนั้นผมก็คงต้องไปหาสมาชิกทีมก่อน

ศูนย์รวมทุกอย่างอยู่ที่เบื้องหน้าซึ่งเป็นเมืองอย่างที่ผมบอกในตอนแรก เมืองนี้มีชื่อว่า *เมืองยศวิมนคร* เป็นป้ายตั้งตระหง่านอยู่ที่ประตูเมือง ผมแหงนหน้ามองดูแล้วก็ได้แต่ย่นคิ้ว

ชื่อแม่งจำยากจังวะ

---

² เซิร์ฟเวอร์ (server) คือ เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการจัดการดูแลข้อมูลทุกอย่างของระบบที่ให้บริการอยู่ หากเป็นเซิร์ฟเวอร์เกม เครื่องเซิร์ฟเวอร์นี้ก็จะทำหน้าที่จัดการข้อมูลเกี่ยวกับเกมที่ให้บริการผู้เล่นทั้งหมด รวมไปถึงการรับส่งข้อมูลระหว่างผู้เล่นทุกๆ คนบนเซิร์ฟเวอร์อีกด้วย

อย่างว่า เป็นเกมแนวไทยๆ นี่นา เห็นว่าเอาตำนานพื้นบ้านมาเป็นแรงบันดาลใจ จะมีชื่อยากๆ แบบนี้ก็ไม่แปลก

ผมเดินเข้าไปในเมืองต่อ ก่อนจะพบว่าเมืองนี้เป็นเมืองที่เป็นศูนย์รวมทุกอย่างจริงๆ ทั้งตลาดค้าอาวุธ คำพวงอุปกรณ์ต่างๆ คำลัทธิ จุดจ่ายและรับภารกิจ โดยที่คนในเมืองพวกนั้นคือตัวละคร NPC แต่สิ่งที่ผมอึ้งก็คือ...แม่ง เหมือนจริงมาก เหมือนเมืองจริงๆ เลย เป็นเมืองโบราณด้วยเพราะคน...ไม่สิ NPC...เออ ช่างเถอะ คนก็คน คนที่นี้แต่งกายกันแบบโบราณ ถ้านึกไม่ออก ให้นึกถึงละครจักรๆวงค์ๆตอนเข้านั้นแหละ แต่งตัวแบบนั้นเลย

ผมจำแนกตัวละคร NPC ออกได้จากชื่อของตัวละครแต่ละตัวที่ปรากฏอยู่เหนือหัวของคนพวกนั้น ก่อนจะสังเกตว่าผมเองก็มีเช่นกัน เขียนว่านักบวชเฉยๆ ไม่มีชื่อ แล้วยัง...เอ่อ...อะไรวะ

แหงนมองดี ๆ ก็เห็นเส้นขนานสีแดงและสีฟ้าปรากฏอยู่บนนั้น

อ้อ สีแดงคือ HP ส่วนสีฟ้าคือ MP นี่เอง พุดง่าย ๆ ก็คือหลอดเลือดกับหลอดมานาสำหรับใช้พลังเวท

เป็นเกมที่ล้ำมาก ชักจะชอบขึ้นมาแล้วสิ

แต่ก่อนที่ผมจะได้ชื่นชมอะไรไปมากกว่านี้ สายตาก็ดันเหลือบไปเห็นตัวละครสามตัวที่เดินเข้ามาใกล้ ตัวละครพวกนั้นมีหลอดเลือดกับมานาบนหัวเหมือนผมเลย ทำให้ผมต้องไล่สายตาอ่านชื่อพวกนั้นทีละชื่อ

ยักษ์วัดไทร พรานบุญเหลือ แล้วยัง...นักดาบเดชา

พวกนี้เป็นตัวละครของเกมเมอร์นี่นา

ผมเกือบจะอ้าปากทักออกไปแล้ว แต่ก็ชะงักเมื่อนึกขึ้นมาได้ คอยกันทำยังไงวะ

ปกติแล้วเกมประเภทนี้ เวลาจะคุยกับผู้เล่นอื่น มันต้องพิมพ์คุยใช้มะ แต่นี่คือหลุดเข้ามาในเกมทั้งตัว เวลาจะคุยกันก็ต้อง...

“ไ้ นายเป็นเกมเมอร์เหมือนกันใช่ปะ”

จู่ๆ คนที่รับบทเป็นยักษ์ก็พูดขึ้น ผมหนึ่งไปครู่แล้วก็ประจักษ์

อ้อ พุดออกมาได้เลยนี่เอง

พลันผมก็พยักหน้า

“พวกเราเล่นเกมเมอร์เหมือนกัน ยินดีที่ได้รู้จักนะ อยากรจะบอกชื่อเหมือนกัน แต่ทางบริษัทไม่ให้บอก ไม่งั้นผิดข้อสัญญา เอาเป็นว่าเรียกตามชื่อตัวละครแล้วกัน”

พูดยาวเสียด้วย ผมพยักหน้าแล้วก็ต้องเหลือบไปมองพรานบุญเหลือ เพราะจู่ๆ ก็แทรกขึ้นมา

“แล้วนี่เพิ่งเข้ามาเกมมาหรือ”

ผมพยักหน้าอีกครั้ง

“ทำไมเข้ามาช้าจังวะ พวกกูตีมอนจนเวลขึ้นกันแล้วเนี่ย”

เพิ่งรู้จักกันไม่ถึงนาที แมงก็กุมึงกับผมเลย แต่ผมไม่ถือหรอก ได้แต่มองบนหัวของคนพวกนั้นที่นอกจากชื่อ หลอดเลือด และมานาแล้ว ก็ยังมีเลเวลบ่งบอกความสามารถของตัวละครปรากฏ

เลเวลห้า...

ตัดมาที่ผม...หนึ่งจ้า

ก็เพิ่งจะเข้ามา ยังไม่ได้ตีมอนอะไรเลย จะไปเลเวลขึ้นได้ไง

“งั้นรอเราเดี๋ยว เราจะไปเก็บเวลก่อน”

ผมบอกพวกมัน ยังแทนตัวว่า ‘เรา’ อยู่เพื่อความสุภาพพร้อมกับตั้งใจจะออกไปตีมอนสเตอร์นอกเมืองเพื่อเก็บเลเวลให้เท่ากันอะไรแบบนี้ แต่ไม่ทันจะได้ไปไหน ไอ้พรานบุญเหลือก็มาขวางหน้าเอาไว้เสียก่อน

“อย่าเพิ่งไป ขอกูดูคู่มือตัวละครหน่อย”

พูดจาไม่เพราะไม่ว่า ยังมาทำตัวรุ่มร่าม ผมขมวดคิ้ว ขณะที่มันคว้าคู่มือผมเอาไว้แล้วพูดขึ้นมา

“คู่มือเล่นอาชีพนักบวช”

เท่านั้นก็มีหนังสือสีทองล่องล่องออกมาจากหัวผม ผมมองตามแล้วก็ได้แต่ร้องอ๋อในใจ

หรือว่าพวกระบบปฏิบัติการมันต้องออกคำสั่งด้วยการใช้ปากพูด?

โคตรล้ำเลย ชื่นชมที่พัฒนาเกมมากเลยนะว่าโคตรอัจฉริยะ ใคร

เป็นคนต้นคิดวะเนี่ย

ชื่นชมได้ไม่เท่าไร ไอ้พรานบุญเหลือมันก็มองหน้าผมแล้วหัวเราะออกมา

“มีอะไร”

ผมถามเสียงซุ่น ไม่ชอบให้ใครมาจ้องหน้าแล้วหัวเราะอย่างนี้ แต่มันก็ยังไม่หัวเราะ

“ตอนที่กูเห็น กูก็ไม่เหมือนเท่าไรนะ แต่พอเข้าเกมมาแล้ว โท แม่งเหมือนจริง”

เสียงหัวเราะของมันทำเอาคนอื่น ๆ หัวเราะตามไปด้วย ขณะที่ผมได้แต่ส่งเสียงหัวเราะแห้งๆ ประชดประชันด้วยรู้ว่ามันหมายถึงอะไร

“เออ แหะๆ เหมือนมาก”

“โกนหัวโกนคิ้วด้วย เชี่ย เน้นรายละเอียดลึสๆ”

แล้วก็มาลูบหัว ลูบคิ้วผมที่เหลือแต่ตอเป็นการใหญ่ ตอนนี่เองที่ผมได้ประจักษ์

เหมือนจริงไอ้เหี้ย เหมือนมาก ต่อให้ผมจิวร่นงสงสยสีขาว ปากบอกปาวๆว่าไม่ใช่พระไทยก็เถอะ แต่มันก็เหมือนอยู่ดี ผมคิดในแง่ดีไปว่าพระทางจีนหรือญี่ปุ่นก็คงจะคล้ายๆกันกับทางบ้านเราอะไรอย่างนี้ มันเลยมีรายละเอียดบางอย่างที่ก้ำกึ่งกัน แต่อะไรไม่ว่า ไอ้พราน...ขอเรียกว่าไอ้บุญเหลือแล้วกัน ไอ้บุญเหลือมันเลือกอ่านคู่มือตัวละครผมซะเสียงดังทันทีที่มันเอ๋อมมือมากดเลือกไปยังหน้าข้อมูลหน้าหนึ่งจากหนังสือสีทองบนหัวผม

“หากไม่โกนผมและคิ้วจะทำให้พลังในการฮีลและการเคลื่อนไหวลดลง ดังนั้นจะต้องหาไอ้เทมมีดโกนมาใช้ในการโกนผมและคิ้ว ผู้เล่นสามารถหาไอ้เทมชนิดนี้ได้จากมอนสเตอร์ป่า เชี่ย...ฮ่าๆๆ”

เป็นอีบัพชันของตัวละครที่ชวนให้ตกนรกมาก บอกตามตรงว่าตอนนี้ผมเลือกขุมนรกที่จะไปสิงสถิตแล้วละ ไอ้บุญเหลือแทบจะลงไปนอนกลิ้งหัวเราะกับพื้น ก่อนยักษ์วัดไพรจะร้องห้าม

“อย่าหัวเราะเพื่อนสินาย บาปนะ ฮะๆ”

มึงก็หัวเราะกูเหมือนกันแหละไอ้เวร! ไอ้พวกมารศาสนา!
ผมได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
เออ! ไม่มาเป็นเหมือนกูก็ให้รู้ไป กูก็ไม่ได้อยากจะเล่นตัวนี้หรอก
เว้ย!

หงุดหงิดงุ่นง่านไปหมด จากที่คิดว่าจะเป็นมิตรต่อกัน ตอนนั้นรู้เลย
ว่าไอ้พวกเวรนี้เป็นเกมเมอร์เกียรียนๆ

อย่าให้ได้ที่กูอ่านคู่มือตัวละครมึงบ้างก็แล้วกัน!

พลันความสนใจก็ถูกดึงไปด้วยฝีมือของนักดาบเดชาที่จู่ๆ ก็ส่งของ
บางอย่างให้ผม

“อย่าไปสนใจพวกนั้นเลย อะ เราให้ เมื่อกี้เราไปตีมอนแล้วได้มา”

มันเป็นผ้าสีขาวยาวผืนใหญ่ ผมไม่รู้หรือกว่าคืออะไร กระทั่งอีกฝ่าย
พูดขึ้นมา

“น่าจะเป็นเสื้อผ้าของอาชีพนาย ลองใส่ดูแล้วกัน”

นอกจากกูก็ไม่มีใครใส่แล้วไอ้ชุดสีขาวยุ่เนี่ย!

ผมไม่อยากจะอะไรมากเลยใส่ๆไป คิดว่ามันคงเป็นเกราะลดพลัง
การโจมตีของมอนสเตอร์ พอคลี่ๆ ผ่านันดูแล้วปรากฏว่ามันคือ...เอ่อ...
สบง

รู้ได้ไง ไม่ต้องถาม มันมีตัวหนังสือขึ้นอยู่เหนือผ้าผืนนั้น แต่บอก
ตามตรงว่าน่าจะไม่เป็นหรือก เกิดมาอายุยี่สิบสองปียังไม่เคยบวชพระบวชเณร
เลย อีกอย่างนะ ผมยังแค่เลเวลหนึ่งอยู่เลย จะสวมอุปกรณ์ได้ยังไง

“ไม่น่าจะใส่ได้นะ เราเพิ่งเลเวลหนึ่ง”

ผมบอก ขณะที่เดโชสวนกลับมา

“เกมนี้แค่เวลแรกก็ใส่อุปกรณ์ได้แล้ว แต่มันจะกำหนดเลเวลของ
อุปกรณ์ชนิดหนอย่ว่าเลเวลไหน ถึงจะใส่อุปกรณ์แบบไหนได้ ก็เหมือนเกม
RPG ทั่วไปนั่นแหละ ไม่ต้องห่วง”

ผมพยักหน้า แล้วก็มองสบงในมือหนึ่งๆ

เอวาะ ใส่ก็ใส่ ใส่ไม่เป็นก็ลองดู

...โดยไม่รู้เลยว่าพอมาสวมบหนี่ ผมก็ดันนุ่งได้อย่างคล่องแคล่ว

โดยอัตโนมัติ แล้วดันพุ่งออกมาตีเสียด้วย

ทว่า...นั่นไม่ได้เป็นสิ่งที่ทำให้สมาชิกทีมทั้งสามคนสนใจ นอกจากตัวเลขที่ปรากฏออกมาจากตัวผม

ป้องกัน +500

เป็นสบงที่ช่วยในการป้องกันการโจมตีของมอนสเตอร์จริงๆ ด้วย

แต่แล้วผมก็ต้องหงุดหงิดเมื่อจู่ๆ ไอ้บุญเหลือก็ว่าเสียงดังขึ้นมา

“หลวงพีใส่สบงแล้วทรงพลังวะ ฮ่าๆ”

แล้วพวกมันก็พากันหัวเราะตามๆ กันไปหมดไม่เว้นแม้แต่เดซาที่
ป็นหน้าเข้มมาตั้งแต่ที่แรก

ไอ้พวกเวร ตกนรกแน่ เดี่ยวเถอะมึง!

ผมพยายามขมใจ แต่แล้วก็ต้องถูกเรียกความสนใจไปทั้งๆ ที่ยัง
ขมใจไม่ได้จากไอ้ยักษ์

“แล้วมีอาวุธหรือยัง”

“ยัง ก็บอกแล้วไงว่ายังไม่ได้ไปตีมอน ของที่ไหนจะตกให้”

ไอ้ยักษ์พยักหน้าแล้วล้วงกระเป๋าของตัวเองที่สะพายอยู่ที่เอว

เออ ผมลืมบอกว่าตัวละครทุกตัวมีกระเป๋าคาดเอวกันหมดเลย เอา
ไว้เก็บอุปกรณ์อะไรอย่างนั้น ผมเองก็มีเหมือนกัน เพิ่งสังเกตเห็นตอนนี้

แล้วก็เหลือบมามองยังสิ่งที่สะพายอยู่...

ไอ้เหี้ย กระเป๋าเหมือนย่ามมาก...

ต้องอุทานหยาบคายในใจอย่างนี้อีกก็ครึ่งกันถึงจะพอวะ ชักเริ่ม
ไม่เข้าใจไอ้คนคิดเกมนี้ขึ้นมาละว่าทำไมถึงได้ไม่กลัวรอกอย่างนี้

“อะ เราให้ ตีมอนแล้วมันตก”

ผมละสายตาศายามไปมองสิ่งที่ไอ้ยักษ์ส่งมาให้

บาตรกับตาลปัตร...

กูวชจริง ๆ เลยแล้วกัน!

“เป็นอาวุธของอาชีพนายนะ ไม่เอาเหอ”

เห็นผมไม่ยอมรับไปสักที มันก็ว่าขึ้น ผมเลยยื่นมือไปรับบาตร
มาก่อน พลันก็มีตัวเลขขึ้น

โจมตี +700

และพอรับตาลปัตรมา ก็มี...

โจมตี +500

ป้องกัน +400

“เซจริตตด ทรงพลังจริง ๆ”

ไอ้บุญเหลือว่าล่าทัพมา แล้วพวกมันก็พากันหัวเราะเป็นการใหญ่ ส่วนผมก็อ้อมบาตรกับตาลปัตรไว้พร้อมกับหัวเราะแหย่ ๆ ทั้งที่ในใจเตรียมพร้อมจะเอาบาตรปาตหน้าใครก็ตามที่สะแหล่นมาหัวเราะผมในตอนนี่

กูจะปาราชิกก็วันนี้แหละ!

“เออ ๆ อย่างมั่วแต่ฆ่าเลย ไปตีมอนต่อเถอะ ต้องเลเวลสิบนะถึงจะรับเคสต์ได้”

ไอ้เด...ไม่สิ เดชาพูดขึ้น ผมจะยังไม่เรียกมันว่าไอ้ถ้ามันยังไม่เผยความเกรียนออกมาเหมือนกับไอ้บุญเหลือและไอ้ยักษ์

ความจริงไอ้ยักษ์มันก็ไม่เกรียนหรอก ออกจะเรียบร้อย แต่เรียกมันไอ้ไปละ ข้อหาเอาบาตรกับตาลปัตรให้ผม

“ไป ๆ ไม่งั้นกูฆ่าไม่ไหว ไปหลวงพี่ เดี่ยวพาไปตีมอน”

ไอ้บุญเหลือพูด แล้วมันก็ทำท่าคิดออก

“เออ หลวงพี่ตีมอนไม่ได้นี่หว่า”

“ทำไมล่ะ”

“เป็นพระ ฆ่าสัตว์ได้ไง ปาราชิกนะเว้ย”

แล้วมันก็เดินหัวเราะไปกับไอ้ยักษ์และเดชา ทั้งให้ผมมองตามหลังมันอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

กูจะปาราชิกเพราะต่อยมึงคว้านี่แหละ!

ทำไมต้องมาเจอคนเกรียน ๆ อยู่ในทีมด้วยวะ แม่ง!